

menljiva sestavina ustvarjalnega ravnotežja.

Ko torej skušam razumeti sedanji trenutek v slovenski kulturi, si z optimizmom zastavljam vprašanje: Smo pred obdobjem poštenega boja?

C. Zlobec

AH, TO NAŠE LJUBO MESTECE PEYTON

Resnično davno je že tega, ko je prišlo na naše male ekrane, spomin na ta začetek je zavit domala v temo, za marsikoga je zasidran že kar v njegovem otroštvu, potem pa ga teden za tednom vztrajno in ljubeče spremlja, zabava, vzgaja, oblikuje njegov okus bolj kot karkoli drugega, ah — prav to naše ljubo Mestece Peyton, ki se mu že več ne spominjaš začetka, veš le, da je nekoč bil, zdaj pa teče kot reka, moderen pojem večnosti: nadaljevanka brez konca, iz tedna v teden, iz leta v leto... in mi se ob njej vzgajamo, mnogi, dozretnejši, so duha in misel tega malega Peytona že razširili v ves svoj svet in zdaj se v njem utrjujejo kot pogumni vojaki za okopi.

In smo ugotovili, zaskrbljeni, v lepo uglasenem zboru, pedagogi in pisatelji, politiki in starši, da je to v zadnjem času pri nas najbolj razširjena in učinkovita visoka šola malomeščanske miselnosti...

pa smo se uprli, prav tako enotno, uglaseno, ker da je postala malomeščanščina pri nas že takšen plevel, ki duši sleherno setev, zato ga bo treba izrjavati...

hkrati pa so tudi ugotovili — v nekem podjetju ali turistični agenciji (ne ostane mi v spominu, ker se prepogostoma ponavlja) — da je Mestece Peyton že pojem z mobilizacijsko močjo, zato so ga materializirali kot smisel, kot cilj, kot nagrado: svojim strankam, srečnim izžrebancem seveda, obljublajo za nagrado potovanje v ZDA z enodnevnim obiskom v priljubljenem

Smo pred obdobjem poštenega boja?

mestecu Peyton, kjer snemajo prav tako priljubljeno nadaljevanko z istim imenom... Reklama je prav gotovo učinkovita, zadeva v najgloblji živce našega malomeščanskega čutenja in misli, po nekajletni nepretrgani sreči, ki obžarja z malih ekranov tako rekoč vsakogar, ki je s čistim srcem pripravljen sprejeti to srečo, se zdaj ponuja še priložnost — resda le redkim, izžrebanim izbrancem, pa vendar — da si vsakdo, tudi še tako skromen človek, na lastne oči ogleda na kraju samem, kako to čudo nastaja, ali vsaj kraj, kjer Mestece nastaja.

Poleg tega pa gre še za stvar vljudnosti: pred nedavnim so bili pri nas junaki te nadaljevanke, samo nekateri seveda, obiskali so naša mesta in bili zadovoljni, saj so se počutili med nami kot doma. Ta vez je tako prisrčna, da se utegne katero izmed naših mest — najprimernejša bi bila turistična — celo pobratiti s sicer negeografskim mestecem Peytonom, kajti potem bi imeli medsebojni obiski še globlji smisel. Za zdaj pa se lahko le tolažimo, da imamo pri teh nežnih vezeh vsaj kako prednost pred drugimi narodi, drugače mora biti v Peytonu prav huda gneča in kaj malo pripravno ozračje za snemanje, ki terja kajpak popoln mir in zbranost, saj so že v zgodbi vsi junaki tako strašno živčni, da ob njihovih usodah še nas stiska za srce.

No, grda misel je tu in to ni lepo. V tolažbo organizatorjem in upajočim je treba vendarle pustiti do besede tudi drugi, treznejši misli: pri drugih narodih, tudi v meščanskih družbah, se duh Peytona ni tako razmahnil, da bi ljudje zahrepeneli videti še pred smrtjo ta sveti kraj, priljubljeno Mestece, kjer se rojeva priljubljena nadaljevanka.

Kjer je dim, je tudi ogenj, kjer so duhovniki in verniki, je tudi vera, in malomeščanščina ima pri nas prav gotovo številne in goreče služabnike božje in vdane vernike, vselej odprtih src.

C. Zlobec